

VAN WIEG TOT GRAF

Op deze pagina vertellen wij het levensverhaal van een onlangs overleden stads- of streekgenoot. Vandaag dat van Huib van Dijk, onder meer gitarist van het Spakenburgse Visserskoor. Is er in uw omgeving iemand overleden die niet vergeten mag worden? Laat het ons weten: ac.redactie@ad.nl.

Handige Harry was een doener

Huib van Dijk (1961-2013)

De vader van Huib, Gerrit, is een rasechte Spakenburger. Hij werkte vroeger voor Philips, door heel het land. Huib zag het levenslicht in Friesland. Toen hij 12 was, keerde het gezin terug naar Spakenburg. Hij moest als buitenstaander zijn plek bevechten in die hechte gemeenschap. Ben je rood of blauw? vroegen zijn klasgenoten dan. Zijn vader was een Blauwe. „Ik ben blauw,” zei de jonge Huib. Kreeg ie een paar tikken.

Toch voelde hij zich snel thuis in het vissersdorp. Huib was een Handige Harry. Hij had twee rechterhanden, net als zijn vader. Hij doorliep de mts en hts. Op zijn 16de won hij in de klas een elektrische basgitaar. Het cadeau van zijn muziekdocent werd zijn passie. Hij leerde het instrument bespelen zonder muzikles. Zo zat hij in elkaar. Huib was een doener, geen prater. Hij werd de basgitarist van rock- en coverband Gravel. Ze traden onder meer op bij de plaatselijke Zuidwalbotterwedstrijden en het rugbyfeest. Huib was ook de basgitarist van het Spakenburgs Visserskoor. Hij genoot ervan om op te treden in bejaardentehuizen.

De ouderen zongen alle liederen mee en werden daar vrolijk van. Huib was niet egoïstisch en wilde graag iets betekenen voor anderen. Dat zag je terug bij zijn technische kant. Hij repareerde met liefde apparaten voor burens, familie en vrienden. Wat kon hij doen om het probleem op te lossen? Het was zijn hobby. Als de wasmachine kapot was, kocht ie op Marktplaats twee oude wasmachines, haalde ze helemaal uit elkaar en knapte er één met engelengeduld op. Hij beet zich erin vast. Huib was bij één van zijn werkgevers al in een vroeg stadium betrokken bij de ontwikkeling van glasvezel. De laatste negen jaar werkte hij als teamleider technische dienst van zorg- en wooncentrum De Haven. Daar werden zijn creativiteit, denkkraft en innovatiedrang geroemd. Huib was al bezig met duurzaamheid zoals energiezuinige verlichting, voordat het woord duurzaam überhaupt bestond. Met zijn technische kennis kon hij alle nieuwe systemen in bijvoorbeeld koeling en ventilatie doorgronden. Hij kon soms wel kortaf reageren als hem iets werd gevraagd. Als een vakman wilde hij

Huib was tevreden met wat hij had. Zo bezat hij een kleine kruiser. FOTO PIETER DE VOS

eerst zijn klus goed afmaken, voordat hij iets anders ging doen. Maar uiteindelijk deed hij het toch. Hij kon ook moeilijk nee zeggen. Gunde zich op zijn werk zelfs geen tijd om te eten. Tussen de middag at hij tot het laatst altijd trouw bij zijn ouders.

Begin jaren negentig ontmoette hij zijn Paulien. Zij grapte altijd dat ze geen man wilde met rood haar. En toen zag ze hem in café De Bolderbar met zijn rossige krullen. Het klikte en na twee jaar verkering traden ze in 1993 in het huwelijk. Zijn rode manen werden zilvergrijs. Huib en Paulien kregen twee zonen, Gerrit (18) en Wilmar (16). Zijn technische kennis droeg hij over net als zijn vader bij hem had gedaan. Wilmar is nu handig met computers, Gerrit in het maken van meubels.

Voor zijn ontspanning was hij graag op het water. Met vriend Paul Schuurman voer hij op botters. Huib hield zich bezig met de fok, één van de zeilen. Hij werd ooit gevraagd dit te doen voor een

proefvaart op een botter. Ze waren de haven nog niet uit of de geïnteresseerde koper moest water hozen met een emmer. Zo lek als een mandje.

ZIEKTEWET

Huib had zelf een kleine kruiser. Ieder jaar ging hij met zijn gezin op vakantie met de boot naar zijn geboortegrond, Friesland. Hij was niet materialistisch, tevreden met wat hij had. In het zonnetje was het net als in Spanje. Op 19 februari vierde Huib zijn 52ste verjaardag. Aanvankelijk wilde hij dit klein doen. Die dinsdag ging hij gezellig lunchen met Paulien, Gerrit en Wilmar. 's Middags kwamen zijn collega's, 's avonds vrienden en familie. Een paar weken later liep Huib plotseling in de ziekte. Hij was vermoeid en had een longvliesontsteking. Hij liet zijn werk op 5 maart weten dat hij 'zich alweer wat beter voelde, al hield de vermoeidheid nog aan', zo schreef hij. Een dag later kwam dat hartinfarct.

Het grote gemis bij zijn familie is enorm. Kleine dingetjes. Zoon Gerrit die wil overleggen welk hout hij moet kopen voor zijn examenmeubel op school. Maar ook de ouderen in het bejaardentehuis zijn van slag. Als er wat gerepareerd moest worden, dan was ie er. 'Even aan Huib vragen', klonk het dan. De burens missen het geluid van de basgitaar in de garage waar hij oefende.

Op zijn begrafenis zong het voltallige Spakenburgs Visserskoor *De Urker Visser*. Een lied over een vrouw die haar man verliest op zee. Een ontroerend eerbetoon. Je kon een speld horen vallen in de kerk.

Eenzaam staat ze op de kade, wachtend op het laatste schip. Maar vandaag zal hij niet komen, tevergeefs loopt ze terug naar huis. Dromend over vroeger jaren van geluk met hare man. Nooit meer zal hij bij haar komen, hij is nu voorgoed op zee.

(Sjaak van de Groep)

Huib van Dijk in de weer op de basgitaar. FOTO PIETER DE VOS